

ตัวฉันกับวันสิ้นโลก

3

Romeo TANAKA

Illustration : Sunaho TOBE

ตัวฉันกับวันสิ้นโลก

Story : Romeo TANAKA

Illust : Sunaho TOBE

ตัวฉันกับวันสิ้นโลก 3

Romeo TANAKA

illust : Sunaho TOBE

CONTENTS

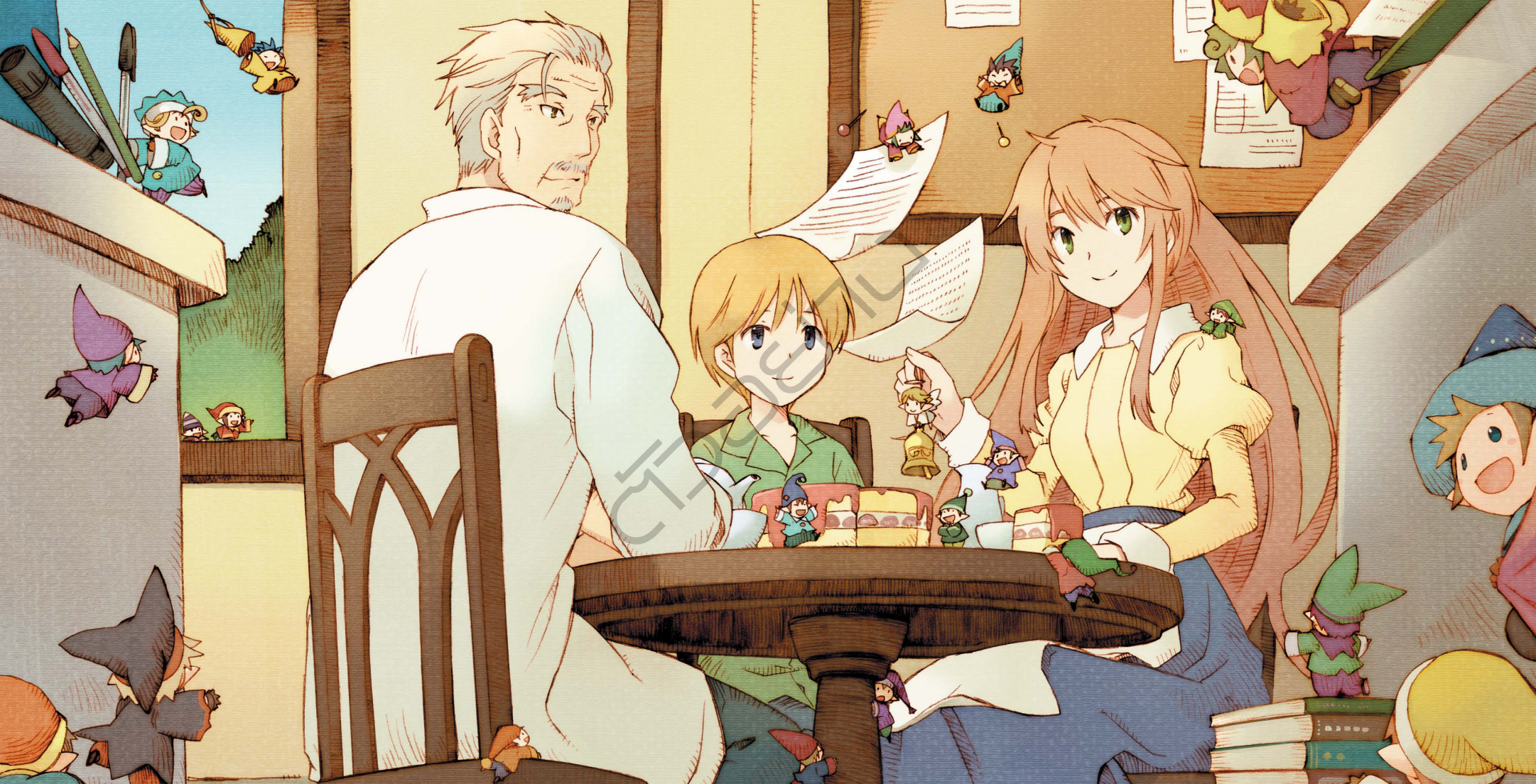
การกลับบ้าน, ของคุณภูต.....2

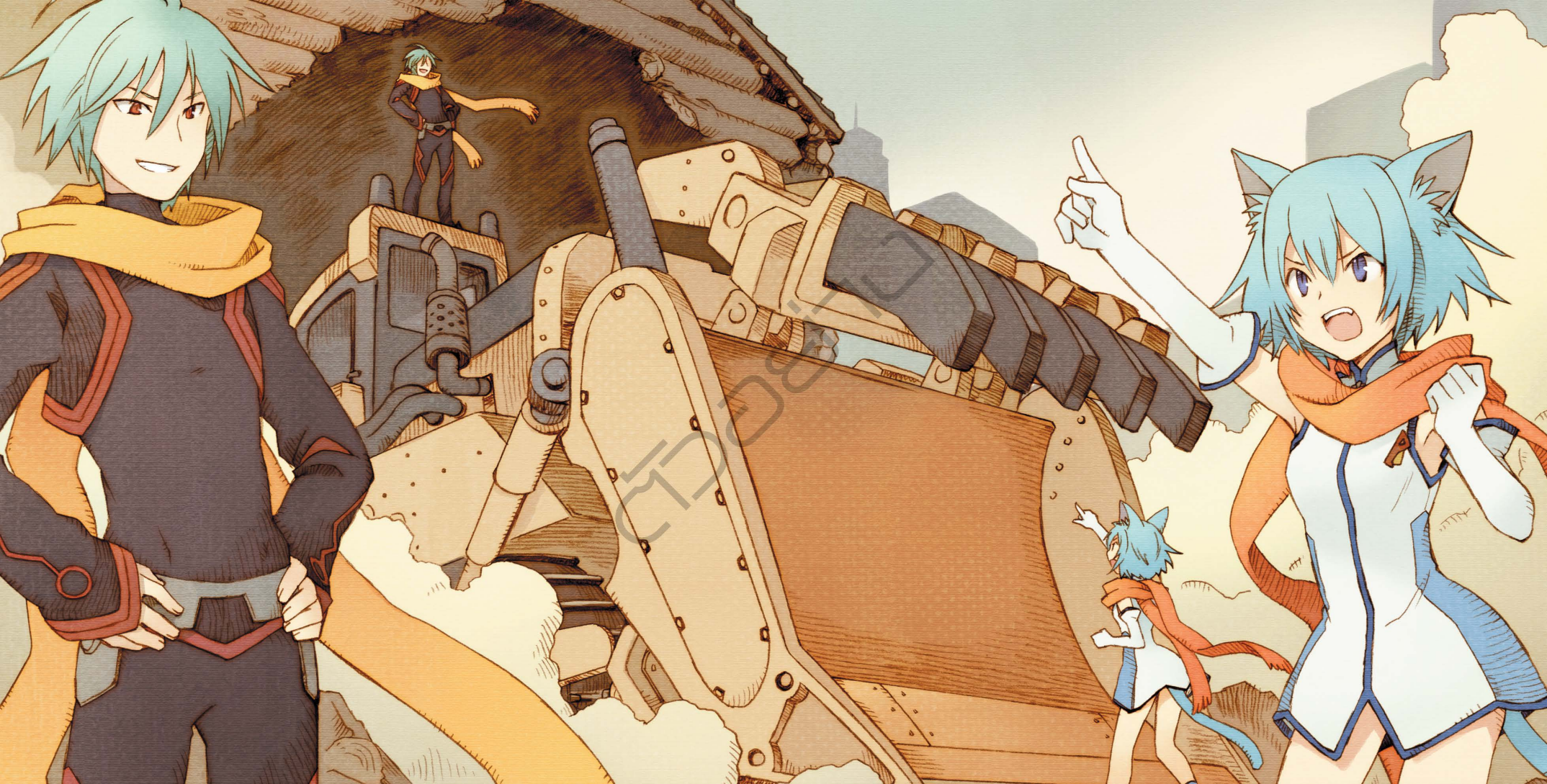
“ทีดร้าก่อนกับเมืองกระถาง”.....301

รายงานเดือนหก.....311

จากผู้เขียน.....314

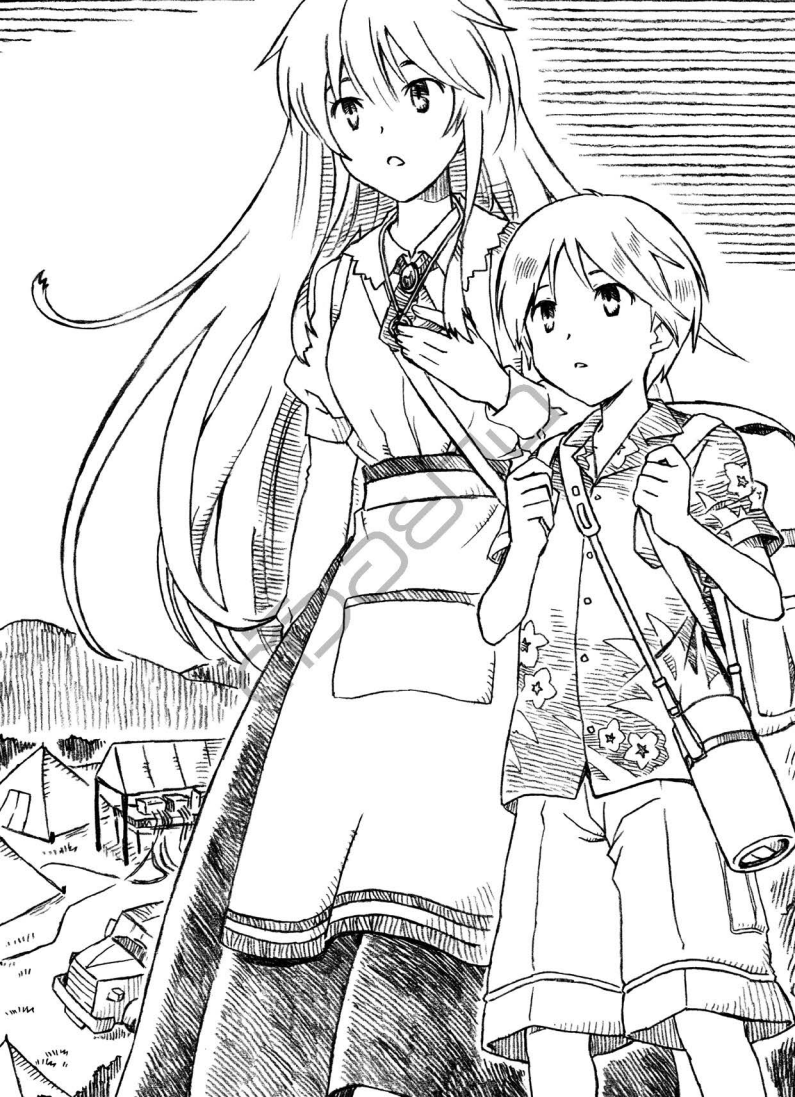
ตัวฉันกับวินสันโลก

3

ตัวละครหลัก

ตัวเอก (ฉันเอง) ผู้เล่าเรื่อง เป็นอนญาไตตลาการประจำหมู่บ้านคูล์ไนท์ / คุณภู่ตงเผ่าพันธักกลายเป็น "มนุษย์ชาติ" บนพื้นผิวโลกในปัจจุบัน / คุณปู่ เป็นปู่ของตัวเอกะหัวหน้าสำนักงานอนญาไตตลาการประจำหมู่บ้านคูล์ไนท์ / ผู้ช่วย-เด็กหนุ่มผมหนาทเป็นช่วยโทกบองญาไตตลาการแห่งหมู่บ้านคูล์ไนท์ / พี่เกาะ อีกชื่อหนึ่งคือพ็อน สาวน้อยหุ่นม่วงเล็ก-พันเผ่าพันค้อยาวและติดเข็มกลัดรูปตัว P / โอหาไร อีกชื่อหนึ่งคือ โอยาจึช่วยหน่มพันเผ่าพันค้อยาวเป็นทาง / หัวหน้าสำนักงานวิพนธธรรมของยูเนสโก บุรุษวัยกลางคนตัวผอมเรียกกันทั่วไปว่า หัวหน้า VIP

เมื่อสมัยก่อนโน้นเคยมีหมู่บ้านมนุษย์วานร

ตัวเมืองซึ่งครั้งหนึ่งเคยฝังอยู่ใต้ผืนดินส่วนใหญ่ได้ถูก
กลืนหายไปกับธรรมชาติ พื้นที่ที่พอจะให้มนุษย์อาศัยอยู่ได้
เหลือน้อยลง ขณะที่ความเสื่อมถอยปรากฏเห็นจนเด่นชัด
จำนวนประชากรลดต่ำ สิ่งที่เรียกกันว่าการเมือง, สงคราม,
อาชญากรรม, เศรษฐกิจ, ความไม่เท่าเทียมกลายเป็นอดีตไป
หมด

ในทางกลับกัน เผ่าพันธุ์ที่เรียกว่าคุณภูตได้เข้ามาแทนที่
ขนาดว่าหากพูดถึงมนุษยชาติตอนนี้ก็จะหมายถึงพวกเขานั้น
แหละ

งานของฉันคืออนุญาตใตตุลาการแห่งสหประชาชาติ
มีหน้าที่เป็นสื่อกลางระหว่างคุณภูตและอดีตมนุษยชาติอย่าง
เราๆ พวกเขามีสติปัญญาและความรู้สูง แต่ไม่ค่อยมีความกระตือรือร้น
ดังนั้นจึงมีเพียงงานอนุญาตใตตุลาการที่ยังเหลืออยู่ในยุคสมัยนี้

ปัจจุบันสำนักงานอนุญาตใตตุลาการของหมู่บ้านคุสุโนกิ
มีเจ้าหน้าที่อยู่สามคน

หนึ่งคือตัวฉันซึ่งเป็นคนดำเนินเรื่อง

สองคือปู่ของฉันซึ่งเป็นหัวหน้าสำนักงานนี้

คนสุดท้ายคือคุณผู้ช่วยค่ะ ครั้งก่อนมีอะไรหลายอย่าง
เกิดขึ้นกับเขาและมีคุณภูตเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย แม้เรื่องราวจะ
ยุ่งยากซับซ้อน แต่ก็เหมือนจะคลี่คลายไปในทางที่ดี ตอนนั้น
เขากำลังเขียนอะไรเงี้ยบบๆ บนโต๊ะซึ่งได้รับการจัดหามาให้

เหตุการณ์สงบลงขดีค่ะ

ตุ๊กตาที่แขวนอยู่ตรงกรอบหน้าต่าง พลิวไหวตามสายลม เอื่อยเอื่อยจากภายนอก แกว่งไกวประหนึ่งศพุกแขวนคอได้อย่างน่าดูชม

“...ตี๋ซาก็คุ้มซะ”

สำนักงานอนุญาตโตตุ๊กตาของเรา มักจะสนุกสนานกับเวลาน้ำชาห้าครั้งต่อวันเพราะไม่มีอะไรทำ

ตอนนี้ในช่วงเดือนหก เป็นฤดูสตรอเบอร์รี่ ฤดูของผลเบอร์รี่อันแสนวิเศษค่ะ

ภาพที่ปรากฏแก่สายตาอันคล้ายกับภาพเขียนชื่อดังซึ่งทำให้นึกถึงความเลอค่าเหลือประมาณ มีพลังดึงดูดมหาศาลในการช่วงชิงหัวใจคนมอง เปี่ยมด้วยสีสันสดใสโดยมีสีแดงเป็นพื้นฐาน มีความสามารถในการสร้างสรรค์อันละเอียดลออ... ผลงานชิ้นเยี่ยมขนาดนี้แม้จะกินสด ๆ ก็น่าปรึ่มใจมากแล้ว ทว่าหากเอามาเป็นวัตถุดิบในการทำขนม จะพลิกแพลงเปลี่ยนแปลงเอาไปทำได้ไม่มีสิ้นสุด

ด้วยเหตุนี้ขนมหวานของวันนี้จึงทำจากสตรอเบอร์รี่ บลูสอด้ที่คั้นหนังสือรูปคนระหว่างหน้าหนังสือเก่าเล่มหนา แล้ววางหน้าขึ้น

“ขนมกินกับชาเป็นอะไรอี?”

“ชีสเค้กที่อัดแน่นไปด้วยสตรอเบอร์รี่ค่ะ กำลังเย็นได้ที่เลย”

“เข้าทำดีนี่”

ชีสเค้กมีสอดไส้สตรอเบอร์รี่และครีมลงไปเต็มเปี่ยม

แถมวาดด้วยซอลสตรอเบอวรีอีกต่อ แหม นับว่าเป็นผลงานที่ฉันมั่นใจเลยละค่ะ แต่ซิสเค้าก็อย่างเดี๋ยวก็นั่งจ้องฉันไม่รู้ว่าจ้องอะไรอยู่ยังไงแล้ว ยิ่งกว่านั้นยังมี...

ปฏิเสธก็น้ำชา ส่วนคุณผู้ช่วยหยิบแก้วทำจำนวนคนมาวางบนโต๊ะกลมสำหรับดื่มชา ขณะที่ฉันกำลังตัดเค้กทั้งก้อน

“ผู้ช่วยคุณ วานเรื่องนมด้วยนะ เค้าเหมือนทุกทีนั่นแหละ”

“...”

คุณผู้ช่วยพยักหน้ารับ แล้วหยิบเหยือกนมซึ่งออกแบบให้มีตุ๊กตาคอดอยู่ตรงหัวจับ เอามาเปิดน้ำเย็นจากท่อประปารดใส่จนเย็น จากนั้นจึงค่อยรินนมเย็นๆ ใส่ถ้วยชาบบางละเม็ดตละไมที่อาจจะแตกเพียงรินน้ำร้อนใส่ ส่วนปริมาณนมก็ตามความชอบของแต่ละคน ของฉันเอาพอประมาณ คุณผู้ช่วยเอามากหน่อย ส่วนปุ๋ยน้อยหน่อยแล้วค่อยตามด้วยการรินชาฝรั่งร้อนๆ ส่งไปจนเต็ม

กลิ่นหอมอบอวลไปทั่วห้อง เป็นวินาทีที่ทำให้มีความสุข

“งั้นลงมือกันเลยมั๊ยคะ”

“งีม”

ทั้งสามคนนั่งล้อมโต๊ะ เหลือเพียงแค่สวอปามทุกอย่างลงไปเท่านั้น

“...ไม่สิ้นรีไง?”

ปุ๋ยน้อยคายไปทางกระดิ่งมือซึ่งวางสงบนิ่งอยู่บนโต๊ะ ออกแบบเป็นรูปเทวดาหัวระฆัง

“อา จริงด้วย ลืมไปแล้วค่ะ”

พอฉันลั่นกระดิ่งมือครั้งหนึ่ง เสียงเหมือนใครกำลัง
ลูบแก้วหินลาพิส ลาซูลี ก็ดังกังวานไปทั่วห้อง
ทันทีได้นั้น...

“จิชูล!”

จู่ๆ เจ้าตุ๊กตาที่แขวนคอห้อยลงมาจากกรอบหน้าต่าง
ก็ยึดแขนยึดขาหลุดออกมาจากเชือก

“สปาซิโ!”¹

อยู่ดีไม่ว่าดี หนังสือที่วางอยู่บนโต๊ะปุ๊กก็เปิดผาง คนที่
ทำหน้าที่เป็นที่คั่นหนังสือจนถึงเมื่อครู่ ลุกมายืนชูมือไชโยกลาง
หนังสือ

“กราเซียส!”²

คุณกฎซึ่งทำตัวเป็นของตกแต่งเหยือกนวม กระโดดผลุง
ออกมา

“รออยู่เลย!” “เมอร์ซี!”³ “พีเวอร์!”

คุณกฎที่ถูกหมุดปักยึดกับบอร์ดไม้ก็อก, คุณกฎที่กอด
ท่อและมุ่นั้นกับการเป็นที่เสียบปากกา, คุณกฎแพ็คคู่ซึ่งรับ
หน้าที่เป็นที่ตั้งหนังสือ ไปจนถึงคุณกฎที่กลายเป็นเทวดาประดับ
บนกระดิ่งมือ ได้มารวมตัวกันบนโต๊ะหมด

“วันนี้ก็คึกคักเหมือนเคยนะ”

¹ Spasibo เป็นภาษารัสเซีย แปลว่า “ขอบคุณ”

² Gracias เป็นภาษาสเปน แปลว่า “ขอบคุณ”

³ Merci เป็นภาษาฝรั่งเศส แปลว่า “ขอบคุณ”

คุณภุคชอบมนุษย์ที่สุด วันแต่ละวันพวกเขาจะถือวิสาสะ
ทำตัวเองให้เป็นของใช้ในชีวิตประจำวันจนเป็นเรื่องปกติไปแล้ว

“เคັก เคັก!”

“ค่า ค่า มีเยอะแยะเลยจ้ะ”

วันนี้ยังเป็นช่วงเวลาน้ำชาที่คึกคักเช่นเคยค่ะ

“ผู้ช่วยคุณ หนังสือภาพเป็นยังไงบ้าง?”

“หนังสือภาพ?”

“ถึงจะเข้าไปหน่อย แต่คิดว่าน่าจะดีต่อการพัฒนา
อารมณ์ความรู้สึกนะ เลยให้เขาเขียนมันขึ้นมา”

คุณผู้ช่วยเดินไปหยิบสมุดสเก็ตซ์ภาพมาจากที่นั่งตัวเอง

“ไม่อ่าน แต่ใช้วิธีเขียนหรือคะ?”

“...”

เขายื่นมาให้ฉันเงยหน้า

“หะ ให้ฉันดู?”

หน้าปกเขียนอักษรตัวใหญ่ว่า “มองเพื่อนในป่าใหญ่”
คงจะเป็นชื่อเรื่องของสมุดภาพเล่มนี้

“ฉันอ่านได้มั๊ยคะ?”

คุณผู้ช่วยผงกหัวนึ๊กโดยไม่พูดอะไร

ฉันวางมันลงบนโต๊ะแล้วเปิดไปหน้าหนึ่งให้ทุกคนเห็น
อย่างทั่วถึง ตัวอักษรและภาพวาดดินสอสีอ่อนแดงเข้ามาใน
สายตา

“ตกใจหมดเลย วาดรูปเก่งนะคะ”

ลักษณะภาพไม่ใช่สเกลแบบสมจริง

หน้ากระดาษทั้งหน้ากลายเป็นผืนดิน วาดต้นไม้ใบหญ้าไว้เป็นหย่อมๆ เหมือนแผนที่ ตัวละครถูกจัดวางเป็นองค์ประกอบเล็กๆ เรียบง่ายไม่ต่างจากต้นไม้หรือก้อนหิน ประมาณว่าไม่ได้วาดเน้นคาแรคเตอร์หรือให้เห็นความต่างของระยะ

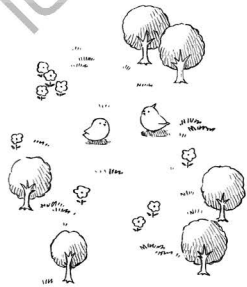
ตัวดำเนินเรื่องคือลูกนกสีเหลืองสองตัว... เหมือนจะเป็นลูกเจี๊ยบค่ะ

“ลูกเจี๊ยบซามิกับเหาะซากิ สนิทกันมาก”

หนังสือภาพเริ่มด้วยประโยคนี้

“เรื่องราวน่าจะสงบสุขดีหรือเปล่าคะ”

หนังสือภาพซึ่งวาดรายละเอียดเล็กๆ เต็มหน้า เหมือนจะดึงดูดความสนใจของคุณภูตให้มามุงดูโดยที่ยังกินกันแก้มตุ่ย

“วาดเล่น?” “เหมือนจะเป็นการ์ตูน” “น่าสนุกจัง” “ไม่มีหัวแตงนิทานเลย” “ถ้าพล็อตเรื่องใช้ไม่ได้” “แบบนั้นพวกมื่ออาชีพไม่ยอมยกโทษให้แน่ฮะ” “ไม่เหมาะกับเรา” “มีแต่คุณมนุษย์ที่ทำได้”

งะ งั้นหรือ?

ตัวตนของคุณภูตแปลกประหลาดดีนะคะ อารยธรรม

ทางวิทยาศาสตร์ล้ำหน้าแต่กลับทำขนมหรือแต่งนิทานไม่ได้

(หน้าสอง)

“ชาซามิกับเทปาทากิหิวมากเลยเข้าไปหาของกินในป่า”

“หาเข้ากินค่า” “คุ้มชยะกิน?” “แอบ
ผิดหวัง”

เหล่าคุณกฏตออกความเห็นกันแบบ
ไม่ปราณี

(หน้าสาม)

“ลูกไอ้ก! ชาซามิชอบที่สุด! เพราะมันเหมือนขนม!”

“เจอด้วยเจอด้วย” “เจอด้วย
เนอะ” “หนักแหวง” “ใช่เลย” “ลูกไอ้ก
ช่างน่าสงสาร”

ถึงจะไม่นับเรื่องที่เขาไปทำขนม
ไม่ได้ แต่ถ้าเทียบกับลูกวอลนัทแล้ว ลูกไอ้กก็ยังเป็นลูกไม้ที่ไม่
คุ้มค่าต่อความเห็น้อยยากดึนะคะ

(หน้าสี่)

“เจอเห็ดด้วย! เทปาทากิเหมือนจะชอบมันมาก”

“เจอเห็ดที่ไรผลอนั่งตลอดเลย” “กลายเป็นแก้อีสินะ
ฮะ” “แต่ไม่มีโต๊ะ” “เอาไว้เวลาเดินเล่น?”

ถ้าเป็นคุณภูตคงจะนั่งได้พอดีนะคะ

(หน้าห้า)

“ไซไบใหญ่ตกลงมา ซาซามิกับเทปาสากิตตกลงว่าจะเอาไซไบนั้นไปทำออมเล็ต”

จากจุดนี้เป็นฉากเอาไซไบยักษ์ไปทำอาหารอย่างยากลำบาก

เรื่องราวค่อนข้างกระชับจนฉันเผลออ่านเพลิน ถ้าเขียนเรื่องได้ขนาดนี้ ไม่จำเป็นต้องพัฒนาอารมณ์ความรู้สึกแล้วละค่ะ

(หน้าสิบ)

“ในที่สุดออมเล็ตก็เสร็จสมบูรณ์! โอ๊ะโอ้? กลิ่นหอมจนเรียกผองเพื่อนในป่ามารวมตัวกันเลย”

(หน้าสิบเอ็ด)

“กระรอก, กระจ่าง, ตัวตุ่น, นก, กวาง, แมว, หมูป่า, สิงโต... ทุกคนมารวมกันหมดแล้ว เพราะฉะนั้นจะทานละนะ!”

“หน้าต่อไปเหมือนจะเป็นหน้าสุดท้ายแล้ว... ฮืม?”

ปู่ผู้ใจร้อนแอบมองหน้าต่อไปคนเดียว เนื้อเรื่องดำเนินมาแบบนี้ ฉันคิดว่าตอนจบทุกคนคงร่วมกันออมเล็ตกันอย่าง

ผาสุข... แต่ไม่รู้ทำไมไปถึงทำหน้าที่หลักอิเหลือชอบกล

“ขอคุบ้างสิคะ”

ฉันเปิดหน้าสุดท้าย

“.....”

แล้วก็เจอฉากชวนช็อคค่ะ

(หน้าสิบสอง)

“ขอบคุนที่เลี้ยง ♪”

คุณสิงโตที่มาร่วมวงด้วย ทำย
สุดกินเหล้าผองเพื่อนในป่าเรียบ!

“ต้องฝึกพัฒนาการทางอารมณ์
อย่างยิ่ง!!”

กระทั่งตอนนี้หัวใจของคุณผู้ช่วยก็เหมือนจะยังมีมิดมิด
ยากจะหยั่งถึง

โหดร้าย บทสรุปอันโหดร้ายทารุณ!

คุนปู้บอกเสียงแผ่วให้ฉันได้ยินคนเดียว

“คิด ๆ คุแล้วจะว่าถูกก็ถูกละนะ... จุดจบแบบนี้เนี่ย”

“พูดอย่างกับจะชื่นชมเนาะ แล้วจะทำยังไงกับภาพวาด
สุดป่าเถื่อนนี้ล่ะคะ?”

หน้าสุดท้ายที่ถูกวาดด้วยดินสอสี มีเพียงคุณสิงโตพุง
กางกับซากกระดูกสัตว์รกอกันเป็นภูเขา กลายเป็นภาพประกอบ
ที่สุดแสนจะไม่ปกติไปแล้ว

“ไม่คิดว่าคอนเซ็ปท์ของเรื่องผองเพื่อนในป่าใหญ่ คือ การหลอกลวงชั้นยอดบ้างรึ?”

“เรื่องนั้นไฉนเป็นผู้ใหญ่แล้วค่อยคิดเถอะคะ!”

“อืม ถ้าจะให้เด็กจริงๆ อ่านก็คงแย่นะ”

ทว่าเหล่าคุณภูตกลับไม่สะทกสะท้านอะไรกับตอนจบแบบนั้นเลยคะ

“สัตว์ใหญ่?” “กินสัตว์เล็ก” “อย่างนี้เอง” “เป็นบทสรุปที่เข้าใจได้นะ?” “คุณสิงโตวางแผนอร่อยคนเดียว” “สมจริงดี”
ยอมรับกันด้วย?

“สนุกมากเลยอะ”

“...”

คุณภูตยกปลายนิ้วแตะกับคุณผู้ช่วย แลกเปลี่ยนความเข้าใจที่รู้จักกันเพียงสองฝ่าย

สุดท้ายผลเลยกลายเป็นบอกให้คุณผู้ช่วยอ่านหนังสือแทนการเขียน

กว่ากองคาราวานซึ่งมีกำหนดมาถึงในช่วงปลายเดือนห้า จะเข้ามายังหมู่บ้าน ก็ขึ้นเดือนหกมาหลายวันแล้ว

ผู้คนที่ว่างเว้นจากภาระการงาน มารวมตัวกันแถวรถบรรทุกซึ่งยึดครองพื้นที่บริเวณลานกว้างของหมู่บ้าน งานเลี้ยงท่าทางจะเริ่มขึ้นแล้ว งานเทศกาลค่อนข้างคึกคักแจ่มเป็นภาพที่มีให้เห็นอยู่เสมอ

กลายเป็นธรรมเนียมปฏิบัติไปแล้วว่า เมื่อให้รอกองคาราวานมาถึง คนที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านและไม่มียานหรือกิจจำเป็นอะไรเป็นพิเศษ จะเฝ้าหน้าออกมาเจอชาวบ้านชาวช่อง รวมถึงพวกไม่ค่อยคุ้นกับคนแปลกหน้าอย่างฉันเอง ก็เปลอแวะมาเวลาที่มีตัวเป็นส่วนเหลือด้วยค่ะ

บาร์เบียร์ถูกสร้างอย่างเรียบง่ายจากกรอกงต้นที่ขนาดใหญ่ ร้านแวงลอยเป็นการเอาถังไม้มาตั้งเรียงกัน มีร้านค้ามากมายทั้งผลไม้, ธัญพืช, ผลิตภัณฑ์จากนม, เครื่องปรุงรส, ของเล่น, เครื่องมือเครื่องใช้, ภาชนะใส่อาหาร, เสื้อผ้า

ฉันชอบหิวแยมลูกแพร์และเลมอันอย่างละครวด, กระปรองกับเสื่อเบลาสต์คูร์อัน, มีดทำครัวหนึ่งเล่ม, ผลไม้หั่นเป็นชิ้นแล้วหมักกับเหล้ารัมขวดใหญ่ เลยฉันจะเอากลับไปไว้บ้านก่อน

แล้วก็ดันมาเจอประตูวงกว้างที่เต็มไปด้วยความคึกคักจากฝูงชน เหมือนปู่ก็สงสัยคุณติดพันกับคนของคาราวานอยู่ เข้าไปขัดคงจะไม่ดี ฉันเลยทำท่าจะเดินเสียวมา แต่อีกฝ่ายกลับร้องทักมาเสียก่อนค่ะ

“เฮ้ มาทางนี้หน่อย”

“...ค่ะ มีอะไรเหรอ?”

ปู่แนะนำฉันให้บุรุษร่างผอมอายุประมาณห้าสิบคนหนึ่งให้รู้จัก

“นี่หลานสาวครับ ส่วนคนนี่คือหัวหน้าฝ่ายวัฒนธรรมของยูเนสโกนี่ละ”

หัวหน้าฝ่ายวัฒนธรรม? คนใหญ่คนโตหรอเนี่ย?

“ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ หลานสาวค่ะ”

“เชอเองเหรอแม่หลานสาว ได้ยินข่าวมานานแล้ว
ทำทางพยายามนำดูเลยนี่นะ”

ออร่าเจิดฉายเฉพาะตัวระดับ VIP ทำให้ฉันประหม่า
เป็นพิเศษ

“เอ่อ... ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกค่ะ”

“หุหุ ต่อจากนี้ก็ฝากด้วยนะ”

แม้จะข้องใจกับข่าวลือที่ว่า แต่สถานการณ์ไม่เอื้อให้
หยิบยกมาพูดถึงได้เลย

“ฮะฮะ”

“ความจริงสหประชาชาติจะเริ่มโปรเจกใหม่ นะ หัวหน้า
ฝ่ายเลยมาติดต่อกับประมุขเพื่อเตรียมงาน”

“โปรเจกใหม่? ไม่จริงน่า?”

“ไม่ละ เรื่องจริงเลย” แล้วมันก็พูดต่อ “เรียกว่าโครงการ
อนุสาวรีย์มนุษย์ แผนนี้มีมาตั้งแต่หลายสิบปีก่อนแล้ว แต่ก็
ถูกระงับมาตลอด”

“แผนการคงใหญ่มากใช่มั้ยคะ?”

“ใช่ ถูกต้องแล้วแม่หลานสาว เป็นแผนการที่ยิ่งใหญ่
มาก ใหญ่ระดับโลกเลยทีเดียวละ”

ระดับโลก!

“มันคือแผนสร้างอนุสาวรีย์ที่ติดตั้งอุปกรณ์จัดเก็บ
ข้อมูลขนาดใหญ่ และบันทึกมากมายที่เกี่ยวกับอารยธรรม
ของเราไว้ข้างใน เพื่อส่งต่อให้คนรุ่นหลัง”

“ถึงจะใช้คำว่าบันทึกรวมมากมาย แต่น่าจะมีเยอะเลยนี่คะ...?”

“อืม ทั้งหมดเลย”

“หา?”

“มันจะกลายเป็นบทสรุปรวมเรื่องราวทั้งหมดของมนุษย์ ต้องทำให้อนุสาวรีย์คงอยู่ต่อไปถึงแม้พวกเราจะไม่อยู่แล้ว เป็นแนวทางขึ้นดีเมื่อเผ่าพันธุ์ที่จะขึ้นมาเป็นผู้ปกครองรายใหม่ของโลก มีพัฒนาการดูหน้าไปกว่ารุ่นก่อน ดังนั้นการจัดเก็บข้อมูลทั้งหมดทั้งหมดไม่ว่าจะด้านวัฒนธรรม, วิทยาศาสตร์, ประวัติศาสตร์ คือการทำให้มันสมบูรณ์แบบยังไงละ แม่หลานสาว!”

“ไม่ปลื้มคำว่าแม่หลานสาวเอาซะเลย”

“แต่ทำจริงน่าจะยากอยู่นะคะ”

ทุกอย่างของมนุษย์ ทุกสิ่งทุกอย่างของมนุษย์ที่ว่า ก็ไม่ต่างอะไรกับการดำดิ่งมึนในอากาศ

“ยังไงเสีย คำว่าจะบันทึกทั้งหมดนั้นก็แค่อุดมการณ์เท่านั้น ความจริงโปรเจกต์นี้แค่สรุปรวมข้อมูลเท่าที่เป็นไปได้ให้ใกล้เคียงที่สุดนั่นแหละ” ปูบอก

“จะทำเป็นรูปเล่มหรือคะ?”

“เปล่า เราจะรวบรวมวิทยาการที่เหลืออยู่ในปัจจุบัน แล้วสร้างโครงสร้างพิเศษขึ้นมาเพื่อบันทึกแล้วป้อนข้อมูลตรงนั้นเข้าไปที่ละเล็กละน้อย ส่วนโครงสร้างก็ว่าจะทำเป็นอนุสาวรีย์ที่มีความแข็งแรงพอสมควร ตอนนี้อยู่วางแผนกันว่าจะทำให้อยู่ในรูปแบบโมโนลิธ”

โมโนลิธเป็นคำเรียกกว้าง ๆ ของทุกอย่างที่มีลักษณะคล้ายแผ่นศิลาจารึก แต่ไม่รู้ทำไมของแข็งทรงสี่เหลี่ยมมุมฉากสี่ด้าน⁴ ถึงถูกทำให้มีภาพลักษณ์ที่ทรงพลังเป็นพิเศษขนาดนั้น โมโนลิธที่พูดถึงเมื่อไม่กี่องก์คงเหมือนกัน

“ด้วยเทคโนโลยีทางวิทยาศาสตร์ของมนุษย์?”

เป็นการหาความผิดปกติจากงานอดิเรกหลังเกษียณที่มีความตั้งใจแรงกล้าเสียเหลือเกินนะคะ

“กว่าอนุสาวรีย์จะเสร็จก็คงใช้เวลาหลายปี”

“ถ้าขอให้คุณกฤตช่วยล่ะคะ?”

“...คิดว่าจะทำได้ตามที่วางแผนไว้รึไง?”

“ก็จริง...”

เพราะเทคโนโลยีของคุณกฤตขึ้นอยู่กับอารมณ์มากกว่า

“ข่าวลือเรื่องที่คุณสนิมสนมกับคุณกฤต ดังไกลมาถึงฉันเสียวนะ”

“กลายเป็นข่าวลือเลยหรอคะ...”

“แต่คราวนี้คงต้องเอาไว้อ่อนละ พวกเราเก็บรวบรวมข้อมูลทั่วทุกพื้นที่แล้ว ไกลหมู่บ้านคุสุในกึ่งหลงเหลือซากเมืองเก่าอยู่เยอะ จากประสบการณ์และความรู้ของอาจารย์รวมถึงคอลเลคชันหนังสือหลายเล่ม เลยประเมินว่าตรงนั้นเป็นพื้นที่สำหรับขุดค้นข้อมูลที่ยี่เยมมาก แน่แน่นอนว่าเราคาดหวังกับความ

⁴ Monolith ที่เป็นของแข็งสี่เหลี่ยมสี่ด้าน น่าจะหมายถึงเครื่องจักรล้ำยุคที่สร้างโดยสิ่งมีชีวิตทรงปัญญาจากต่างดาว ปรากฏอยู่ในนิยายวิทยาศาสตร์ชุด Space Odyssey ของ อาเธอร์ ซี คลาร์ก ในนิยาย 2001 : A Space Odyssey โมโนลิธมีความสามารถในการเร่งวิวัฒนาการของมนุษย์ จนทำให้บรรพบุรุษที่เป็นลิงมีความฉลาดมากขึ้น

สามารถของแม่หลานสาวเหมือนกันนะ”

“อ่า...”

“เห็นว่าจะขอความร่วมมือจากทงหมู่บ้านในการสำรวจซากเมืองเก่านะ”

“งานข้างจริง ๆ นะคะ”

ซากเมืองเก่ามีเยอะตั้งไม่รู้เท่าไร ส่วนใหญ่ยังต้องลุยป่าโปร่งเข้าไปอีกด้วยค่ะ การสำรวจต้องเหนื่อยอย่างไม้อาจเลี้ยง และคงได้ของตอบแทนมาเพียงน้อยนิด

“อย่างน้อยถ้าจ่ายไฟฟ้ามาให้ใช้ก็คงดีหรือก”

กำลังผลิตไฟฟ้าสำหรับมนุษย์ในตอนนี้อยู่ในระดับต่ำสุดให้พอใช้ในชีวิตประจำวันเท่านั้นค่ะ

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วง” ปู่ประกาศชัด “ได้รับการยืนยันมาก่อนหน้านานแล้วค่ะเจ็ดดาวเทียมที่ยังทำงานอยู่ ตอนนี้อยู่กำลังหารหัสควบคู่กัน เพราะฉะนั้นถ้ามีสายอากาศที่ยังใช้งานได้ดีดึงมาใช้ได้ทันที”

“มีไฟฟ้าใช้แบบไม่จำกัด?”

“ไม่ใช่ สำหรับการสำรวจต่างหาก เราจะเอามาใช้ตามพื้นที่สำรวจในแต่ละพื้นที่ ไม่ได้จัดสรรไว้ให้ชาวเมือง”

“อะไรกัน”

⁵ Antenna หรือสายอากาศ (คนทั่วไปเรียกเสาอากาศ) สามารถเปลี่ยนคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าให้กลายเป็นพลังงานไฟฟ้าได้ หลักการคือใช้ดาวเทียมพลังงานแสงอาทิตย์ เก็บพลังงานจากแสงอาทิตย์ไว้ที่เซลล์พลังงานแสงอาทิตย์ แล้วส่งกลับมายังตัวรับในโลก (Rectenna หรือ Rectifying antenna) ในรูปแบบคลื่นไมโครเวฟ แล้วตัวสายอากาศจะเปลี่ยนคลื่นไมโครเวฟให้กลายเป็นพลังงานไฟฟ้า

ฉันอุตส่าห์คาดหวังถึงจุดเริ่มต้นของชีวิตอันแสนสุข
สบายแล้วเชียว

“เรื่องก็เป็นอย่างนี้ละแม่หลานสาว เธอเองก็เข้าร่วม
การสำรวจด้วยกันสิ”

“อ่า”

ได้แต่อ้างอิงตอบแบบไม่เต็มใจ

ก็มันน่าจะเป็นงานที่ยุ่งยากกว่านายมากเลยนี่คะ ถ้า
แผนไม่ล้มก็ดีหรอก

คนหนุ่มคนหนึ่งของหมู่บ้านจึงกระหืดกระหอบเข้ามาหา

“เอ่อ คุณคนกลาง ขอใจลาหนอยได้มั๊ยครับ!”

“มีอะไรรี”

“เห็นว่ามีอุกกาบาตชิ้นหนึ่งตกลงมาในไร่นาทางนั้น
ครับ!”

“แล้วนี่คืออุกกาบาตเจ้าปัญหาที่ว่าหรือคะ”

ปู่เหมือนมีเรื่องจะคุยกับคุณหัวหน้านั่นต่อ ฉันกับ
คุณผู้ช่วยเลยถูกส่งล่วงหน้ามาก่อน ด้วยความที่คำสั่งมีแค่ให้
ดูแลจุดเกิดเหตุเท่านั้น จึงทำให้รู้เลยว่าไว้ใจกันขนาดไหน เพื่อ
ให้ปู่เข้ามาสำรวจได้และป้องกันไม่ให้ฝูงชนเข้ามามุง เลยต้อง
มาเฝ้ากันหน่อย

พอมาถึง เหมือนความเสียหายจะไม่จริงจังเท่าที่คิด
ไว้ค่ะ

แถวนั้นเป็นพื้นที่ซึ่งไครคราดทิ้งไว้แถบชานหมู่บ้าน แทบไม่มีนักท่องเที่ยวและไม่มีเพลงใหม่ เท่ากับไม่มีงานอะไรให้เก็บกวาดเลย

“ถึงยังงี้ก็เฝ้าไว้ก่อนแล้วกัน”

ฉันกับคุณผู้ช่วย ช่วยกันปักเส้นกันเชือกแยกจุดเกิดเหตุกันสองคน

“แต่ว่า... นี่มัน...”

แผ่นโลหะสีดำความยาวสามสิบเซนติเมตร บักเจียงอยู่ตรงกลางหลุมตื้น ๆ ขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณสิบเมตร

“ฉันว่าดูเหมือนโมโนลิธนะคะ”

ลองแตะดูก็ต้องตกใจเพราะมันไม่ร้อนเลย ถ้าตกมาจากนอกชั้นบรรยากาศก็น่าจะร้อนจากการเสียดสีสิ

“มนุษย์สร้างชิ้นนี้ขึ้นมาสินะคะ”

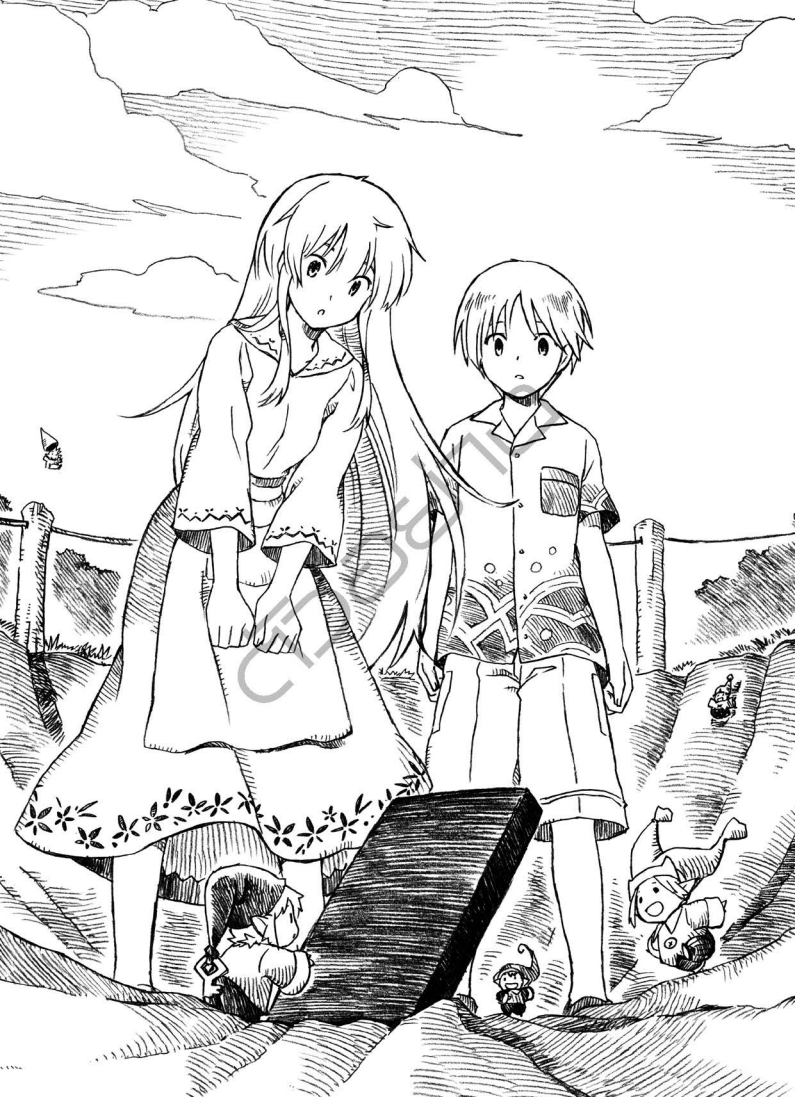
คุณผู้ช่วยพยักหน้าเห็นด้วยอย่างแรง

เคยได้ยินจากรังหนึ่ง มนุษย์เราเคยพัฒนาวิทยาศาสตร์จนอยู่ในระดับสูงเหมือนกัน

“ของแบบนี้ คงล่องลอยอยู่แถววงโคจรดาวเทียมแล้ว เพิ่งตกลงมาเมื่อเร็ว ๆ นี้ละมัง?”

ที่พอจะคิดได้ก็ประมาณนี้ ความรู้ของพวกฉันสรุปอะไรไม่ได้หรอกค่ะ เพราะไม่รู้เรื่องอวกาศลึกนัก ยิ่งงี้ก็ต้องรออยู่อย่างเดียว

ทุ่งหญ้าเตี้ย ๆ โยกไหวขณะบางอย่างเคลื่อนเข้ามาใกล้ราวกับตอร์ปิโด ลึกลงแล้วยัคเค่เคี้ยวเข้ามาประชิดตัวด้วยความ

เร็วสูง ก่อนจะกระโดดตั้งขึ้นมาตรงหน้า

“จ๊ะเอ๋!”

คุณภูกุตนั่นเองค่ะ

“เหนื่อยหน่อยนะฮะ”

“ตกลงมาหรือฮะ?”

“เหมือนจะอย่างนั้นค่ะ นี่ไง?”

“อ้าว นี่มันดำปี่...”

ฉันล้มผัสแปะแปะแบบไม่กลัว

มีเสียงแ่ก ๆ ดังมาได้ยิน เหล่าคุณภูกุตผู้มาใหม่เยี่ยม

หน้าออกมาจากทุกทิศทาง

“ฮาไหล” “มาแล้ว” “หล่นลงมาหรือฮะ?” “ไหน ร่วมวงด้วย”

“อ้าว เรียงลวดด้วยทีละคนค่ะ”

คุณภูกุตห้าคนเรียงแถวหน้ากระดาน

“หนึ่ง” “สอง” “เริ่ด” “เลฟท์” “ไรท์”

ห้าคนเข้ากันเป็นปี่เป็นขลุ่ยสวยงามนะ! (เสียงเมื่อไหร่ละ)

“พวกคุณภูกุตทำไมโน้ตนี้ขึ้นมาเร็วล่ะคะ?”

ทั้งห้าปรึกรากัน ก่อนตัวแทนคนหนึ่งจะก้าวออกมา

“เพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรกฮะ”

“หรือ...”

ถ้าอย่างนั้น เป็นสิ่งประดิษฐ์จากเทคโนโลยีของมนุษย์

จริงๆ?

ฉันลองหยิบขึ้นมาถือก็พบว่าเบากว่าที่คิด น่าจะประมาณ

ห้าก็โลกริมได้

“.....อืม”

พอเขยาก็ได้ยินเสียงขยับ ๆ แสดงว่าข้างในกอลง?

“โบ้โบ้?” “ใส่ของแถม?” “กันรั้ว?” “ของแถมชิ้นเล็ก
เลยหายไป” “หลักการค้าเพื่อหวังกำไร”

“ต้องอยู่ยุคไหน ถึงจะเข้าใจเรื่องที่คุณกันได้คะเนี่ย?”

“เอ?”

“เบาขนาดนี้ เสียงอย่างนี้ ฉันรู้สึกอย่างไรก็กอลงนะ
คะ”

ความสนใจกับความอยากรู้เหียวแพลง

“เฮ้ เป็นไงบ้าง?”

“อ๊ะ คุณปู่เจ้านี่นะคะ...”

“เจ้าจัมมันนี่ไปแล้วหรือ? ถ้าจะดูแลจุดเกิดเหตุ...ข้าง
เถอะ ให้อันนี้ดูหน่อยสิ”

ปู่่ออกอาการเจ็บใจเล็กน้อยที่ถูกจันตัดหน้าซึ่งล้มผัส
มันก่อน

“โมโนลิ่งงันรี? เห็นบอกว่าอูกกาबाट... แต่กลายเป็น
เจ้านี้ตกลงมาจากฟ้า?”

“มันสร้างหลุมไว้ด้วยนี่คะ? สิ่งนี้ปักอยู่ตรงกลางเลย”

“...เบาเกินไปนะสิ เจ้านี้คืออะไรกันแน่ มันเบาจนแทบ
จะคงรูปร่างไม่อยู่เลยนะ ใครเล่นกลแหกตาอะไรหรือเปล่า?
ปกติแล้วเจ้าสิ่งทีเรียกว่าอูกกาबाट คือวัตถุที่ตกลงมายังพื้นโลก
ในช่วง K-T (ช่วงรอยต่อยุคครีเทเชียสและเทอร์เชียรี) แล้ว

ทำให้ไดโนเสาร์สูญพันธุ์เชียวนะ ...แล้วจะเบาแบบนี้ได้อย่างไร?
อย่างกับกระป๋องคุณก็”

“อย่างน้อยก็เหมือนจะไม่ใช้ฝีมือการกลั่นแกล้งของ
คุณภูตละค่ะ”

“...เป็นการแหกตาของมนุษย์เรอะ”

ปู่พยายามพลิกหน้าพลิกหลัง พลิกขึ้นพลิกลงสำรวจ
โมนอลิธึ่ใกล้ๆ อย่างจริงจัง แต่ไม่นานก็คล้ายจะเลิกสนใจ วาง
เจ้าแผ่นโลหะไว้แล้วเดินห่างออกมา

“ถ้าตกลงมาจริง ๆ...”

“เป็นไปไม่ได้หรอก แบบนั้นมันก็น่าจะถูกชั้นบรรยากาศ
เผาไหม้ไปแล้ว อีกอย่าง แผ่นโลหะนี้ไม่ให้ความรู้สึกเหมือน
ข้ามผ่านห้วงอวกาศมาจากนอกโลกเลย”

ปู่ทิ้งเจ้าแผ่นโลหะในมือไว้ตรงกลางหลุม

“...แกล้งกันสินะ”

“นั่นสิค่ะ”

“กลับกันรึยัง”

ปู่ก้าวขาออกเดิน

“คุณผู้ช่วย จะกลับแล้วนะคำ”

“...”

คุณผู้ช่วยอยู่อีกฝั่งของเนินเตี้ย จับจ้องเส้นสายสีเขียว
เข้มละดูตรงตาตรงตีนเขา ฉันเข้าใจทันทีว่าเขากำลังจดจ่ออยู่กับ
สิ่งใด

“นั่นเมืองนะค่ะ”

“...?”

กิริยาท่าทางและนัยน์ตาจ๋าขึ้น บอกเรื่องราวมากมาย แทนนิสัยส่วนที่เจ็บขริมพุดน้อยถึงน้อยที่สุดของคุณผู้ช่วย

“ใช่ค่ะ เป็นเมืองเก่าที่เรียกกันว่าซากโบราณสถานนี้แหละ ตอนนี่ไม่มีใครอาศัยอยู่แล้ว เพราะมีสุนัขจรจัดเพ่นพ่านอันตรายรอบตัวเลย”

“...”

“เอ๋? น่าสนุก? สนใจตัวเมืองหรือคะ?”

เมืองคงเป็นความใฝ่ฝันอย่างหนึ่งสำหรับคุณผู้ช่วยที่มีชีวิตอยู่ตัวคนเดียวตั้งแต่แบเบาะละมั้งคะ ถึงได้จ้างเหมิงแบบนั้น

“ใช่ ผู้ช่วยคุณสนใจชกเมืองเก่ารี พอดีเลย” ปู่เหมือนจะนึกย้อนไปถึงเรื่องวางแผนสร้างอนุสาวรีย์ “ถ้าสนใจคงมาใช้มั๊ย?”

“...”

คุณผู้ช่วยมองปู่หนึ่ง ก่อนพยักหน้ารับเล็กน้อย

“เจาก็มาด้วยละ”

“...ทำให้ได้แล้วละคะ ไม่มีปัญหา”

“ออกไปข้างนอกหรือฮะ?” “พวกผมอยากไปด้วย”
“ตามไปไม่ได้?”

ปู่เอ่ยปากด้วยท่าทางต่างจากตอนอยู่กับฉินลิบลิบ

“ขอโทษนะ การสำรวจนี้มีมนุษย์ต้องทำเท่านั้นนะ”

“...งั้นหรือ”

ดวงตากลมซึ่งเหมือนไม่มีอะไรผิดปกติไปจากเคย ลั่น
โหวเพราะความเหงา

“ถ้าสัญญาว่าจะไม่ชุกชนระหว่างการสำรวจเหมือน
ทุกที จะพาตัวแทนไปคนนึงก็ได้ล่ะคะ?”

“ได้เหรอ?”

“ถ้าเป็นคนเรียบร้อยล่ะกันนะ”

“ใช่” “โหวตอะ” “คุยกันก่อนนะ” “ใครเรียบร้อย?”

“ไม่รู้สิ”

การพูดคุยแบบคนละทิศละทางได้เริ่มต้นแล้ว

“จะเอาyingกับโมโนลิธนี่ดีคะ?”

“ปล่อยไว้”

เราเลยทิ้งมันไว้แล้วตัดสินใจกลับสำนักงาน

จู่ๆ พวกคุณก็หายแวบไปโดยที่ยังไม่ได้ข้อสรุป

ผ่านไปหลายวัน เมื่อความวุ่นวายเรื่องอุกกาบาตเริ่ม
ห่างหายไปจากความทรงจำ

ฉันออกจากสำนักงานในช่วงก่อนเย็น มุ่งหน้าไปตาม
ถนนสายหลักของหมู่บ้าน แอบสอดส่องสายตาดูสิ่งของตาม
จุดแลกเปลี่ยนสินค้าเล็กน้อย แล้วตั้งใจว่าจะกลับบ้าน ทว่า...

“อะ อะอะไรเนี่ย...?”

คึกคักกันอย่างกับมีงานเทศกาล

ผู้คนไม่คั่นหน้าคั่นตาเดินขวักไขว่ไปมาทั่วบริเวณ นิ่ง